

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρυσαυμάτον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ	Ἑξωτερικοῦ
Ἔτησίᾳ δρ. 12.—	Ἔτησίᾳ φρ. 15.—
Ἑξάμηνος > 6,50	Ἑξάμηνος > 8.—
Τριμήνος > 3,50	Τριμήνος > 4,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Περίοδος Β'.—Τόμος 27ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΒΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 18 Ἰανουαρίου 1920

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 30. Ἑξωτερικ. λεπ. 35

Θέλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐβριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάμιον

Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 7

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

Γ'. (Συνέχεια)

Ἐπειτα εἶπε :

— Τὰ παιδιά μας... βέβαια, ἂν αὐτὰ ἐπιμένουν νὰ γυρίσουν στὴν πατρίδα τους, τὸ ἐννοῶ... Εἶναι παιδιά, ἔχουν μέλλον... Ὅσο μεγάλη λύπη κι' ἂν θὰ μᾶς προξενίσῃ ὁ χωρισμός τους, πρέπει νὰ τὰ φέρουμε ἐλεύθερα...

— Ἐχεις δίκιο, Μπέτση, συμφωνῶ ἐντελῶς.

— Ἀς ἐπιδιεασθοῦν λοιπὸν οἱ γιοί μας στὸν «Ἐιρία». Θὰ φύγουν, μὰ θὰ ξαναγυρίσουν...

— Ἐπειτα, πρέπει νὰ συλλογισθοῦμε καὶ τὴν Τζέννου, εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ. Ἀς μὴν ξεχνῶμε πῶς ὁ πατέρας της, ὁ συνταγματάρχης Μόντροζ, ἐγύρισε πιά στὴν Ἀγγλία καὶ δυὸ χρόνια, δυὸ ὀλόκαιρα τώρα χρόνια, τὴν κλαίει γιὰ πεθαμένη... Εἶναι πολὺ φυσικὸ νὰ θέλῃ νὰ ξαναῖδῃ τὸν πατέρα της...

— Καὶ πάλι μὲ μεγάλη μας λύπη θὰ ἰδοῦμε νὰ φεύγῃ ἐκείνη ποὺ τὴν κάναμε κόρη μας, ἀποκρίθηκε ἡ Μπέτση. Κι' ὁ καϊμένος ὁ Φρίτς, ποὺ τὴν ἀγαπᾷ τόσο πολὺ... Ἀν κι' ἐκείνη δὲν τὸν ἀγαπᾷ λιγώτερο... Ἀλλά, δὲν εἶναι στὴν ἐξουσία μας ἡ Τζέννου καὶ δὲν μπορούμε νὰ τὴν κάμουμε ὅπως θέλουμε, τὴ στιγμὴ ποὺ ἔχει πατέρα... Ἀς πᾶν νὰ τὸν ἰδῇ, κι' ἀργότερα... ὡς γίνῃ ὅ,τι εἶναι γρατὸ.

Ὁ κύριος κι' ἡ κυρία Ζερμάττ μίλησαν ἔτσι γιὰ ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἐννοοῦσαν πολὺ καλὰ τίς συνέπειες ποὺ θὰ εἶχε ἡ ἀλλαγὴ ποὺ ἐγένετο στὴν κατάστασίν τους μὲ τὸν ἐρχομὸ τοῦ «Ἐιρία». Κι' ὁ ὕπνος ἄργησε πολὺ νὰ τοὺς κλείσῃ, ἐκείνη τὴ νύκτα, τὰ μάτια.

Τᾶλλο πρωί, ἀφοῦ βγῆκε ἀπὸ τὸν ὄρμο καὶ πέρασε τὸ Ἀνατολικὸ ἀκρωτήρι, τὸ καίκι μπῆκε στὸν ὄρμο τῆς Σωτηρίας κι' ἐβγαλε στὸ στόμιό τοῦ ρέμματος τῶν Τσακαλιῶν τὸν ὑποπλοίαρχο Λίττλστον, δυὸ ἀξιωματικούς του, τὴν οἰκογένεια Ζερμάττ καὶ τὴν οἰκογένεια Οὐόλστον.

Οἱ Ἀγγλοὶ ἐδοκίμασαν τὴν ἴδια ἐκπληξὴ καὶ τὸν ἴδιο θαυμασμό ποὺ εἶχε δοκιμάσει κι' ἡ Τζέννου Μόντροζ, ὅταν ἐρθασε πρώτη φορὰ στὸ Φελσενχάϊμ. Ὁ κ. Ζερμάττ ὑποδέχτηκε τοὺς ξένους τοῦ στῆ χειμωνιάτικη κατοικία, κι' ἐσκόπευε νὰ τοὺς πᾶν κατόπι νὰ ἰδοῦν τὸν

πύργο τοῦ Φαλκενχόρστ, τὴν βίλλα Ἰρὸς-πεκτ-Χίλλ, τὰ κτήματα τοῦ Βάλντεγκ καὶ τοῦ Τσούκερτοπ, καθὼς καὶ τὸ μοναστήρι τοῦ Ἐμπερφουρτ. Ὁ ὑποπλοίαρχος Λίττλστον κι' οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ δὲν μπορούσαν παρὰ νὰ θαυμάσουν τὴν εὐημερία τῆς μικρῆς ἐκείνης ἀποικίας, ποὺ τὴν εἶχε δημιουργήσει τὸ θάρος, ἡ εὐφυΐα, ἡ ὁμόνοια κι' ἡ ἀφοσίωση μιᾶς οἰκογενείας ναυαγῶν, στὸ διάστημα τῶν ἔντεκα χρόνων ποὺ ζοῦσε μονάχη 'ς ἐκεῖνο τὸ νησί. Καὶ στὸ τέλος τοῦ γευματος, ποὺ τοὺς δόθηκε στὴ μεγάλη σάλα τοῦ Φελσενχάϊμ, σήκωσαν τὰ ποτήρια γιὰ τιμὴ τῶν ἀποίκων τῆς Νέας-Ἐλβετίας.

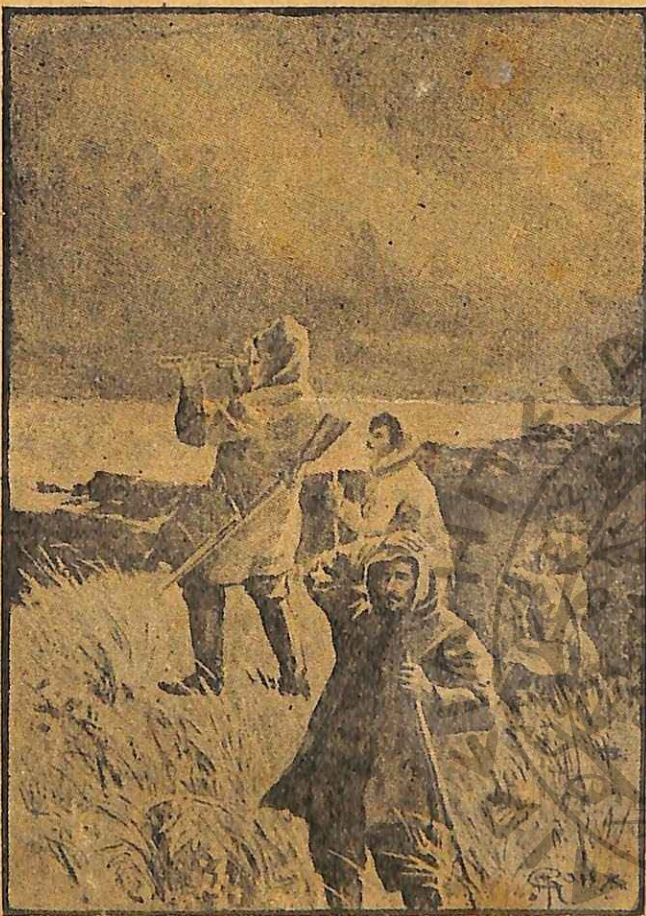
Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ κ. Οὐόλστον, ἡ γυναίκα του κι' οἱ δυὸ τοῦ κόρες ἔλαβαν τὴν εὐκαιρία νὰ συνδεθοῦν στενώτερα μὲ τὸν κύριο καὶ τὴν κυρία Ζερμάττ. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ πορῆσῃ κανεὶς ἂν, τὸ ἴδιο βράδυ, πρὶν χωρισθοῦν, ὁ κύριος Οὐόλστον, ποὺ ἡ κατάστασις τῆς υγείας του ἀπαιτοῦσε νὰ μείνῃ στὴν ξηρὰ λίγες ἐβδομάδες, ἔλαβε τὸ λόγο καὶ εἶπε :

— Κύριε Ζερμάττ, μπορῶ νὰ σᾶς μιλήσω μὲ ὅλη τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τὴν εὐκρίνεια ;

— Βεβαίωτα !

— Ἡ ζωὴ ποὺ ζῆτε 'ς αὐτὸ τὸ νησί, δὲν μπορούσε παρὰ νὰ μοῦ ἀρέσῃ. Μοῦ φαίνεται πῶς αἰσθάνομαι κιόλα τὸν ἐαυτὸ μου καλύτερα στὴν ὥρα αὐτὴ φύσῃ καὶ θὰ ἤμουν πολὺ εὐτυχὴς ἂν μπορούσα νὰ ζῆσω σὲ καμμιά γωνιά τοῦ παραδείσου σας. . . Ναι, ναι, θὰ τὸ ἐπιθυμοῦσα πολὺ, φθάνει νὰ δινάτε τὴν συγκατάθεσίν σας.

— Καὶ ἀμφιβάλλετε γι' αὐτό; ἀποκρίθηκε μὲ προθυμία ὁ κ. Ζερμάττ. Ἡ γυναίκα μου κι' ἐγὼ θὰ ἤμαστε κατενθουσιασμένοι νὰ σᾶς δεχθοῦμε στὴ μικρὴ μας ἀποικία, ἀφοῦ νομίζετε πῶς θὰ ζούσατε ἐδῶ καλὰ. Ἀλλῶς τε, ὅσο γιὰ μᾶς τοὺς δυὸ, ἐκάμαμε

«Κουκουλωμένοι μὲ τὰ διάδρομά τους, προχωροῦσαν...» (Σελ. 25, στ. γ')

πιά την απόφασή μας: θα τελειώσουμε τις ημέρες μας στη Νέα-Ελβετία, που έχουμε σκοπό να την εγκαταλείψουμε ποτέ.

— Ζήτω η Νέα-Ελβετία! φώναξαν ενθουσιασμένοι οι Άγγλοι. Στην υγεία των αποίκων της!

Κι' άδειασαν άλλη μια φορά τα ποτήρια τους, γεμάτα από το κρασί εκείνο των Καναρίων, που 'ς έκτακτες μόνο περιστάσεις αντικαθιστούσε το κοινό ντόπιο.

— Και στην υγεία εκείνων που επιμένουν με κάθε θυσία να ζήσουν 'ς αυτή! επρόσθεσαν οι Έρνεστος κι' ο Τζάκ.

Ο Φρίτς δεν είχε προφέρει ούτε μια λέξη κι' η Τζέννυ σιωπούσε με το κεφάλι σκυμμένο...

Έπειτα, άμα οι ξένοι έφυγαν για να γυρίσουν στον «Ειρία», όταν ο Φρίτς βρέθηκε μόνος με τη μητέρα του, την άγκάλιασε και τη φίλησε χωρίς να μιλήσει καθόλου. Άλλα όταν την είδε τόσο λυπημένη, με την ιδέα βέβαια ότι ο πρωτότοκός της ετοιμαζόταν να φύγει:

— Όχι, μητέρα!... φώναξε γονατίζοντας μπροστά της, όχι!... Δεν θα φύγω!

Τη στιγμή εκείνη, γύριζε απ' έξω η Τζέννυ. Είδε το κίνημα του Φρίτς, άκουσε τα λόγια του και πέφτοντας 'ς την άγκαλιά της κυρίας Ζερμάττ, είπε κι' αυτή:

— Συγγνώμη!... συγγνώμη για τη λύπη που σ'αξ προσενώ... εγώ που σ'αξ αγαπώ σ'α μητέρα μου!... Άλλά... ο πατέρας μου εκεί πέρα... μου επιτρέπεται να διαστάσω στιγμή;

Η κυρία Ζερμάττ κι' η Τζέννυ έμειναν μαζί. Κι' όταν τελείωσε η μακρινή τους συνομιλία, η Μπέτση φάνηκε σχεδόν άποφασισμένη να υποστεί τον χωρισμό καρτερικά.

Ο κ. Ζερμάττ κι' ο Φρίτς μπήκαν τη στιγμή εκείνη κι' η Τζέννυ είπε 'ς τον πρώτο:

— Πατέρα, — ήταν η πρώτη φορά που τον ώνόμαζε έτσι, — δώσε μου την ευχή σας, όπως μου την έδωσα προ όλίγου κι' η μητέρα μου... Αφίστε με... αφίστε μας να πάμε 'ς την Εύρώπη!... Τα παιδιά σας θα ξαναγυρίσουν... μη φοβηθείτε πως θα τα χωρίση ποτέ τίποτε από σας!... Ο συνταγματάρχης Μόντροζ είναι άνθρωπος με καρδιά, που θα θελήσει να ξεπληρώσει το χρέος της κόρης του!... Άς έλθω ο Φρίτς να τον βρή 'ς την Άγγλια... Έμπιστευθείτε μας και τους δύο... Ο γιος σας σ'αξ εγγυάται για μένα, όπως εγώ σ'αξ εγγυώμαι γι' αυτόν!...

Ίδου τι αποφασίστηκε 'ς το τέλος, με τη συγκατάθεση του κυβερνήτη του «Ειρία»: Η οικογένεια Ουόλστον που θάβγαινε να κατοικήσει 'ς το νησί, θάβινε θέσεις ελεύθερες 'ς την κορβέτα. Και

θα τις έπαιρναν ο Φρίτς, ο Φραγκίσκος κι' η Τζέννυ μαζί με τη Ντόλλ, τη μικρότερη κόρη του κυρίου Ουόλστον, που θα πήγαινε να βρή τον αδελφό της 'ς το Καπτάουν και θα τον έπαιρνε να γυρίσουν 'ς τη Νέα-Ελβετία με τη γυναίκα του και το παιδί του. Όσο για τον Έρνεστο και τον Τζάκ, αυτοί δεν ήθελαν καθόλου ν'άποχωρισθούν τους γονείς τους.

Η άποστολή που είχαν αναλάβει ο υποπλοίαρχος Λίττλστον, είχε τελειώσει: πρώτο, γιατί βρήκε τη Τζέννυ Μόντροζ, τη μόνη που ζούσε από τους επιβάτες της «Δορκάδος»: έπειτα γιατί είχε ανακαλύψει κι' έν άγνωστο νησί, αυτή τη Νέα-Ελβετία, που μπορούσε να γίνει ξνας έξαιρέτος σταθμός για τα πολεμικά πλοία 'ς τον Ίνδικό Ωκεανό.

Κι' έπειδή ο κ. Ζερμάττ, που την είχε δική του με το δικαίωμα του «πρώτου καταλαβόντος», έπιθυμούσε να τη χάριση 'ς τη Μεγάλη Βρετανία, ο υποπλοίαρχος Λίττλστον υποσχέθηκε να ενεργήσει κι' αυτή την υπόθεση και να φέρη την άποδοχή της Βρετανικής Κυβερνήσεως.

Ήταν λοιπόν πιθανό, ότι ο «Ειρίας» θα ξαναγύριζε για να κάμη κατοχή. Τότε θάβερνε τον Φρίτς, τον Φραγκίσκο, την Τζέννυ Μόντροζ, έπειτα θάβαιρνε από το Καπτάουν τον Τζέιμς Ουόλστον, την αδελφή του Ντόλλ, τη γυναίκα του και το παιδί του. Όσο για τον Φρίτς, θάβγαζε με τη συγκατάθεση του κ. και της κυρίας Ζερμάττ, τ' αναγκαία χαρτιά για το γάμο του, γάμο που ο συνταγματάρχης Μόντροζ, θάταν ευτυχής να έπιδοκιμάσει, κι' ίσως μάλιστα θα ήθελε να συνοδεύσει το νεαρό άνδρόγυνο 'ς την Νέα-Ελβετία.

Αυτά λοιπόν αποφασίστηκαν ναί, αλλά πάντα με πολύ μεγάλη λύπη, με σπαράγμο ψυχής, θάποχωρίζονταν τα μέλη της οικογένειας Ζερμάττ, έστω και για λίγον καιρό. Είναι αλήθεια όμως, ότι με το γυρισμό του Φρίτς, του Φραγκίσκου, της Τζέννυ, του πατέρα της και μερικών ίσως αποίκων, που θα ήθελαν να τους ακολουθήσουν — μεγάλη ευτυχία περίμενε την οικογένεια, ευτυχία στο έξης άδιατάρακτη, κι' ευτυχισμένο θα ήταν το μέλλον της άπειρίας.

Άρχισαν γρήγορα οι προετοιμασίες. Λίγες ημέρες ακόμη κι' ο «Ειρίας» θάταν έτοιμος να βγή από τον όρμο εκείνο της δυτικής ακτής, που για τιμή του πολεμικού πλοίου ώνόμασθηκε «Όρμος του Ειρία». Μόλις τελείωνε η έπισκευή, μόλις έμπαιναν πάλι στη θέση τους τα έξαρτα, η κορβέτα θα ξεκινούσε για το άκρωτήριο της Καλής Ελπίδας.

Η Τζέννυ θέλησε να πάρη μαζί της, η καλύτερα να φέρη στον συνταγματάρχη Μόντροζ, μερικά πράγματα που είχε κατασκευάσει με τα χέρια της στον Άναμμένο-Βράχο. Πολύ φυσικό, άφου

καθέν' από αυτά της θύμιζε τη ζωή κείνη που έζησε η γενναία κόρη, δα χρόνια ολομόναχη στην έρημιά! Έτσι ο Φρίτς έλαβε τη φροντίδα να μεταφέρει στο πλοίο τα πράγματα εκείνα, που έπρόσεχε σ'α θησαυρό.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΔΕΞΙΑ!

Μονόλογος

«— Αιώνίως άδξεια θα είσαι! » Ντί όκούω κάθε στιγμή, είτε από τ' μπαμπά, είτε από τη μαμά, και αυτά λόγια με λυπούνε πολύ, γιατί άν με το κεφάλι μέσ' στα δύο του χέρια κι' έπειτα, σηκώνοντάς το, είπα λίγες λέξεις κι' έτριψε τις πολάμες από χαρά.

Δε θάβαν π'άσαι τρεις έβδομάδες απ' το πρωί εκείνο (που ο Στάθης θα πήγε στο άναμεταξύ στην έκκλησία τουλάχιστο δέκα φορές), όταν γύρσε μετά την λειτουργία μιάς Κυριακής με το δεξι χέρι γεμάτο δεκάρες.

— Βλέπεις; είπα στην αδελφή του δείχνοντάς τις. Βλέπεις τί βρίσκουνε τα παιδιά που πηγαίνουν στην έκκλησία; — Ναι! ψέμματα! είπα η Κατινίτσα βλέποντας με λαιμαργα μάτια τα χέρια του αδελφού της. Η μαμά στις έδωτε για να ζηλέψω.

— Έγώ στα παιδιά δεν δίνω λεπτά, δικαίωτε το Στάθης ή μαμά. Ό,τι θέλουν τ'άχουν στο σπίτι τους. Δε βλέπω λοιπόν το λόγο να τους χρειάζονται.

— Και όμως, Κατινίτσα, έμεις ξέρουμε άν μ'αξ χρειάζονται ή όχι, είπα γελώντας ο Στάθης.

— Κι' σύ, κύριε, που τα βρήκες αυτά τα λεφτά; ρώτητε αψηγηρά ή μαμά.

— Στο δρόμο, μαμά! άποκρίθηκε ο μικρός. Νά, όταν γύριζα.

— Κι' άν ήτανε κανενός φτωχού, που να μην είχε άλλα; ξαναρώτησε ή μαμά.

— Έγώ, μαμά, εκείνον που τάχασε τον ζήτησα, είτε φτωχός είτε πλούσιος ήταν, όσο μπόρεσα. Δεν πιστεύω όμως, άφου δε φάνηκε, ν'άναί ανάγκη να τον ζητήσουμε με τίς έφημερίδες!

— Κανένας δεν τάχασε! είπα ή γιαγιά που ως τώρα άκουγε μόνο. Στα καλά παιδιά που πηγαίνουν στην έκκλησία, ή Παναγίτσα στέλνει τίς δεκαρίτσες. Νά, και σύ, Κατινίτσα μου, άν ήγαινες, και σύ θάβδρισκες.

«Σ'α να κατάλαβε το σκοπό μου ή γιαγιά, είπα μέσα του ο Στάθης.»

Την Κατινίτσα όμως ούτε αυτό δεν κατάφερε να την τραβήξει ως την έκκλησία.

Την άλλη Κυριακή, ο Στάθης πάλι

Ο ΨΑΛΤΗΣ

Για μεγάλη λύπη της νόνας και της μητέρας της, ή Κατινίτσα δεν ήθελε να πηγαίνη στην έκκλησία.

Γιατί όμως αυτή ή άποστροφή; Νά της πώς είχε το κακό παράδειγμα; Άπειναντίας. Ο Στάθης, ο μεγαλύτερος αδελφός της, ποτέ δεν έλειπε όχι μόνο από λειτουργία, αλλά κι' από έσπερινό. Κι' στην έπαρχιακή εκείνη πόλη, όλα σχεδόν τα παιδιά έκαναν το ίδιο.

Άκουγε ο μικρός τα μαλώματα που γίνονταν και δεν ξέρετε πόσο λυπότανε γι' αυτή την άποστροφή της αδελφής του, που γίνονταν αίτια να συγχίζονται κάθε μέρα ή μαμά κι' ή νόνα του.

Ένα πρωί λοιπόν τον άφισε ο ύπνος πολύ πιό νωρίς, κάθισε κάμποση ώρα με το κεφάλι μέσ' στα δύο του χέρια κι' έπειτα, σηκώνοντάς το, είπα λίγες λέξεις κι' έτριψε τις πολάμες από χαρά.

Δε θάβαν π'άσαι τρεις έβδομάδες απ' το πρωί εκείνο (που ο Στάθης θα πήγε στο άναμεταξύ στην έκκλησία τουλάχιστο δέκα φορές), όταν γύρσε μετά την λειτουργία μιάς Κυριακής με το δεξι χέρι γεμάτο δεκάρες.

— Βλέπεις; είπα στην αδελφή του δείχνοντάς τις. Βλέπεις τί βρίσκουνε τα παιδιά που πηγαίνουν στην έκκλησία;

— Ναι! ψέμματα! είπα η Κατινίτσα βλέποντας με λαιμαργα μάτια τα χέρια του αδελφού της. Η μαμά στις έδωτε για να ζηλέψω.

— Έγώ στα παιδιά δεν δίνω λεπτά, δικαίωτε το Στάθης ή μαμά. Ό,τι θέλουν τ'άχουν στο σπίτι τους. Δε βλέπω λοιπόν το λόγο να τους χρειάζονται.

— Και όμως, Κατινίτσα, έμεις ξέρουμε άν μ'αξ χρειάζονται ή όχι, είπα γελώντας ο Στάθης.

— Κι' σύ, κύριε, που τα βρήκες αυτά τα λεφτά; ρώτητε αψηγηρά ή μαμά.

— Στο δρόμο, μαμά! άποκρίθηκε ο μικρός. Νά, όταν γύριζα.

— Κι' άν ήτανε κανενός φτωχού, που να μην είχε άλλα; ξαναρώτησε ή μαμά.

— Έγώ, μαμά, εκείνον που τάχασε τον ζήτησα, είτε φτωχός είτε πλούσιος ήταν, όσο μπόρεσα. Δεν πιστεύω όμως, άφου δε φάνηκε, ν'άναί ανάγκη να τον ζητήσουμε με τίς έφημερίδες!

— Κανένας δεν τάχασε! είπα ή γιαγιά που ως τώρα άκουγε μόνο. Στα καλά παιδιά που πηγαίνουν στην έκκλησία, ή Παναγίτσα στέλνει τίς δεκαρίτσες. Νά, και σύ, Κατινίτσα μου, άν ήγαινες, και σύ θάβδρισκες.

«Σ'α να κατάλαβε το σκοπό μου ή γιαγιά, είπα μέσα του ο Στάθης.»

Την Κατινίτσα όμως ούτε αυτό δεν κατάφερε να την τραβήξει ως την έκκλησία.

Την άλλη Κυριακή, ο Στάθης πάλι

με τα χέρια γεμάτα πενταροδεκάρες...

Τη φορά όμως αυτή το π'άμμα άνησύχησε τη γιαγιά, όσο εκλόνισε και την Κατινίτσα. Είπε την άνησυχία της στη μητέρα της κι' άποφάσισαν να πάρη το Στάθης ή δεύτερη, κι' αυτή, σ'α γιαγιά, να μάθη το μυστικό του έγγονου της.

Φως φανερό πως ο Στάθης ζήτησε να κάνη την αδελφή του να τον μιμηθεί, να της μεταδώσει την άγάπη του για την έκκλησία. Άλλά μ' αυτά τα συνηθισμένα κάτι λάκκο είχε ή γάβα!

Ο σκοπός ήταν να μπή στον ίσιο δρόμο και τ'άλλο παιδί. Όχι μπαίνοντας το ένα, να βγαίνη τ'άλλο...

Όπως λογάριάζε ο Στάθης ή Κατινίτσα δεν μπόρεσε νάντισταθή στον πειρασμό.

Την άλλη Κυριακή, πριν χτυπήσουν οι καμπάνες του όρθρου, συγγοισμένη με τα γιορτινά της ή «έκκλησίαστη» βρισκόταν στο γυναικωνίτη της έκκλησίας μαζί με τη γιαγιά.

Ο Στάθης, κάνοντας πως τον πήρε ο ύπνος, πήγε πιό άργά.

Ποιος το περίμενε τώρα από την Κατινίτσα, από κείνη που λογάριάζε πως ή μία της χούφτα δε θάβτανε για τίς πενταροδεκάρες που θάβδρισκε, να θελήσει να χωνιστεί για ν'αγαπήσει την έκκλησία, μ' όσο άδεια χέρια κι' άν γύρισε στο σπίτι;

Το παιχνίδι του καλού αδελφού της είχε πετύχει. Κι' ή γιαγιά, που απ' την αρχή είχε μυριστεί το σκοπό του Στάθης και δεν περίμενε βέβαια να βρή ή έγγονή της τίς πενταροδεκάρες που έλεγε πως εύρισκε ο αδελφός της, δεν έπαψε να κάνη, δ,τι μπορούσε για την έπιτυχία του.

— Δε βρήκες σήμερα, Κατινίτσα μου, τίποτα, της έλεγε στο γυρισμό, θα βρης όμως την άλλη Κυριακή, την παραπάνω, όπου νάβρη ο καιρός που πρέπει. Γι'αυτή και το Στάθης νομίζεις πως άμέσως του τάστειλε ή Παναγίτσα;

Κι' έτσι ο Στάθης, βρίσκοντας έφορμή να κάνη το μέρος του, είπα:

— Έγώ μάλιστα ούτε τα περίμενα καθόλου! Κι' έσύ, Κατινίτσα, μη λείπης ποτέ απ' την έκκλησία και πάντα λέγε μέσα σου: «Αυτή τη φορά δε θα βρω. Μα την άλλη ώρισμένως!»

Κι' ήταν πολύ καλό το όπλο, που σύστησε ο Στάθης στην αδελφή του, για τον άγωνα της, γιατί ή Κατινίτσα κατάφερε να έλπιζε πάντα στον έρχομό της πλούσιας εκείνης Κυριακής, με τα λεφτά σπαρμένα στους δρόμους.

Μ' άν δεν έγινε ποτέ αυτό, έγινε κάτι άλλο που γι' αυτό γινόταν όλος ο καυγάς.

Εημέρωνε τώρα Κυριακή και την Κατινίτσα δεν την χώραγε το σπίτι. Την καμπάνα της έκκλησίας δεν την άκουγε

τόρα σ'άν πριν κι' οι ήχοι της δεν την άφιναν άσυγκίνητη... Της είχε γίνει συνήθεια, που δεν μπορούσε να την καταστρέψει τίποτα. Άκόμα κι' άν καταλάβαινε πως τα λεφτά, που έλεγε πως εύρισκε στο δρόμο ο Στάθης, δεν ήταν παρά ένα ξεγέλασμα, ένα παιχνίδι, και πάλι δεν θα κατάφερε από θυμό να μην πάρη τη στροφή της έκκλησίας, ούτε για μια μόνη Κυριακή...

Άφου λοιπόν το Στάθης δεν τον κράταγε ούτε αυτό, μια γιορτή μετά την άπόλυση της λειτουργίας, φανέρωσε το μυστικό των έυρημάτων, χωρίς ούτε ή Κατινίτσα να θυμώσει, μα ούτε κι' ή γιαγιά να μπόρεση να τον μαλώσει, που μ' όλο που έχε καταλάβει το σκοπό τους, άνησυχούσε ακόμα για την προέλευσή τους...

Ο Στάθης θέλοντας απ' τ'όνα μέρος να πάψουν τα μαλώματα κι' απ' τ'άλλο να βλέπη και την αδελφή του στην έκκλησία, σ'άν όλα τα κοριτσάκια, σκέφτηκε πως ένα ώρατο παιχνίδι μπορούσε να πετύχρη, δ,τι δεν κατάφερναν οι θυμοί και τα παρακάλια της μαμάς και της νόνας του: Θάβοήθαγε τον ψάλτη της έκκλησίας, θα κοπίαζε λίγο, μα θα έχε έτσι τα λεφτά, που έπαιζαν τον πιό μεγάλο ρόλο, για την έπιτυχία μ'ας ώραιάς ιδέας, άνει να τρέξη να τα σπαταλήσει στον κουλουρτζή του σχολείου και τον καραμελά της γωνίας...

Είπαμε πως ή Κατινίτσα δεν έδειξε τον παραμικρό θυμό, για το ρόλο που της διάλεξε ο αδελφός της στο παιχνίδι. Άν μέσα της όμως δεν το συχώρεσε αυτό, ή κρυφή κάκια που θα το κράτησε δε θάταν τίποτ' άλλο, παρά ύπόσχεση στον έαυτό της να μπόρεση να το παίξει κι' αυτή, τόσο έπιτυχημένα, κανένα παρόμοιο παιχνίδι...

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΣΤΟΝ ΑΔΕΛΦΟ ΠΟΥ ΓΙΟΡΤΑΖΕΙ

Μεσ στην καρδιά μου τη μικρή που άνθίζει γεμάτη άγάπες — κ'όνα ευδοιασμένα — κι' έλπίδες και χαρές, που γονατίζει και τ'όνομά σου λέει μπρός στη Παρθένα.

μεσ στην καρδιά μου τί άλλο πλημμυρίζει, ποιό αϊθέριο απ' την άγάπη μου για σένα; που γή σμιγμένα κι' ούρανό αντικρύζει στα μάτια σου τα τρισαγαπημένα;

Κοίτα τριγύρω: εύχες, χαρές, τραγούδια, δώρα, γιορτές, χαμόγελα, λουλουδιά τί άξίζουνε; ή άγάπη μόνο μένει.

Γέρος, αδερφέ μου, στην καρδιά μου άπάνω και στη γιορτή σου την άγαπημένη, ένα φίλι για δώρο να σου κάνω!

ΙΩΑΝ. Θ. ΚΑΚΡΙΑΝΗΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

I. N. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

Αγαπητοί μου,

ΣΩΣΘΕΝΕΙΣ, ΘΑΚΟΥΣΑΤΕ, ΟΤΙ ΤΗΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΉΓΙΝΕ Η ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΙΟΥ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΓΙΑ ΤΟ 1919 ΚΙ' ΟΤΙ ΤΟ ΠΗΡΕ Ο ΠΟΙΗΤΗΣ I. N. ΓΡΥΠΑΡΗΣ ΓΙΑ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ «ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΙ ΚΑΙ ΤΕΡΡΑΧΑΙΤΕΣ». ΟΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ, ΑΝ ΕΙΔΑΤΕ, ΔΕΝ ΕΠΙΔΟΚΙΜΑΣΑΝ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΕΚΛΟΓΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ. ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΞΕΡΩ ΓΙΑΤΙ. ΑΝ ΔΕΝ ΠΗΓΕ ΣΤΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ Ο Κ. ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ, ΑΝ Ο Κ. ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ ΜΟΥ ΕΚΑΜΕ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΤΙΜΗ ΝΑ ΨΗΦΙΣΗ ΤΟΥΣ «ΦΟΙΤΗΤΑΣ» ΚΑΙ ΤΙΣ «ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΉΛΙΟ», Η ΑΝ ΕΜΕΙΝΑΝ ΝΑ ΨΗΦΙΣΟΥΝ ΤΟΥΣ «ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΥΣ ΚΑΙ ΤΕΡΡΑΧΑΙΤΕΣ» ΜΟΝΟ ΤΡΕΙΣ, ΠΟΥ ΟΙ ΔΥΟ ΑΠ' ΑΥΤΟΥΣ, ΩΣ ΤΑ ΧΘΕΣ, ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΑΝ ΚΑΜΜΙΑ ΑΞΙΑ, — ΔΤΑΝ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΚΑΝ ΜΑΛΙΣΤΑ, ΕΝΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΡΙΤΕΣ ΉΓΡΑΨΕ ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΕΝΑΝΤΙΟ ΤΟΥΣ, — ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΠΩΣ Ο ΓΡΥΠΑΡΗΣ ΔΕΝ ΉΤΑΝ ΑΞΙΟΣ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΙΟΥ. ΚΑΘΕ ΑΛΛΟ! ΑΝ ΔΕΝ ΤΩΠΑΙΡΝΕ ΦΕΤΟΣ, ΘΑ ΤΩΠΑΙΡΝΕ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ, ΩΤΩΣ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΤΩΠΑΙΡΝΕ ΚΑΙ ΠΕΡΣΥ. ΕΓΩ ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟ ΤΟΣΟ ΑΓΑΠΩ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗ, ΤΟΣΟ ΤΟΝ ΕΚΤΙΜΩ ΚΑΙ ΤΟΝ ΘΥΜΑΖΩ, — ΚΑΙ ΠΟΛΛΕΣ ΦΟΡΕΣ ΜΑΛΙΣΤΑ ΉΓΡΑΨΑ ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΜΟΥ ΓΙ' ΑΥΤΟΝ, — ΩΣΤΕ ΟΥΤΕ ΝΑ ΠΑΡΑΠΟΝΕΩ ΜΠΟΡΩ ΓΙΑ ΤΗΝ ΪΔΙΚΙΑ ΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙ ΠΑΛΙ ΝΑ ΜΟΥ ΉΓΙΝΕ, ΟΥΤΕ ΒΛΕΠΩ ΚΑΝ ΑΥΤΗ ΤΗ ΦΟΡΑ ΔΙΚΙΑ.

ΚΙ' ΕΓΩ ΪΣΩΣ ΚΑΠΟΙΟ ΙΔΙΑΙΤΕΡΟ ΛΟΓΟ, ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ, ΝΑΧΑΠΩ ΕΤΣΙ ΤΟΝ ΓΡΥΠΑΡΗ. ΓΙΑΤΙ ΑΥΤΟΥΣ ΤΟΥΣ «ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΥΣ», ΠΟΥ ΠΑΙΡΝΟΥΝ ΣΗΜΕΡΑ ΤΟ ΑΡΙΣΤΕΙΟ, ΕΜΕΝΑ ΜΟΥ ΤΟΥΣ ΕΣΤΕΙΛΕ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ. ΗΜΟΥΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ «ΕΣΤΙΑ», — ΠΡΟ ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΩΝ ΑΚΡΙΒΩΣ, — ΚΙ' Ο ΠΟΙΗΤΗΣ, ΝΕΩΤΑΤΟΣ ΤΟΤΕ ΚΙ' ΟΛΩΣΔΙΟΛΟΥ ΑΓΝΩΣΤΟΣ, ΕΜΕΝΕ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ, ΔΑΣΚΑΛΟΣ, ΝΟΜΙΖΩ, ΣΕ ΚΑΠΟΙΟ ΧΩΡΙΟ. ΜΙΑ ΜΕΡΑ, ΕΛΑΒΑ ΑΠΟ ΕΚΕΙ ΕΝΑ ΧΟΝΤΡΟ ΦΑΚΕΛΛΟ ΣΥΣΤΗΜΕΝΟ. ΕΪΧΕ ΜΕΣΑ ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΚΑΙ ΚΑΜΠΟΣΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ, ΜΕ ΤΟ ΪΔΙΟ ΓΡΑΨΙΜΟ ΟΛΑ, — ΙΔΙΟΡΡΥΘΜΟ, ΣΑ ΒΟΥΖΑΝΤΙΝΟ, ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΩΤΑΤΟ, ΣΧΕΔΟΝ ΚΑΛΙΓΡΑΦΙΑ. ΔΙΑΒΑΣΑ ΠΡΩΤΑ ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ: Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΜΟΥ I. N. ΓΡΥΠΑΡΗΣ ΜΟΥ ΕΛΕΓΕ ΠΩΣ ΜΕ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΑΠΟ ΤΑ ΕΡΓΑ ΜΟΥ, ΠΩΣ ΧΑΡΗΚΕ ΠΟΛΥ ΠΟΥ ΉΓΙΝΑ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ «ΕΣΤΙΑΣ» ΚΑΙ ΠΩΣ ΛΑΒΑΙΝΕ ΤΟ ΘΑΡΡΟΣ ΝΑ ΜΟΥ ΣΤΕΙΛΗ ΜΕΡΙΔΙΑ ΤΟΥ ΣΟΝΝΕΤΑ. ΑΝ ΜΟΥ ΑΡΕΣΑΝ, ΘΑ ΤΟΥ ΕΚΑΝΑ ΤΙΜΗ ΝΑ ΤΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΩ. ΑΝ ΔΕΝ ΜΟΥ ΑΡΕΣΑΝ, ΑΣ ΤΑ ΠΕΤΟΥΣΑ ΣΤΟ ΚΑΛΑΘΙ. ΤΙΠΟΤ' ΑΛΛΟ.

Τότε διάβασα και τα ποιήματα... "Ω,

Θεέ μου, τί ήταν εκείνα! Αριστουργήματα! Σωστή αποκαλή! Ένας καινούργιος ποιητής, που μου παρουσιαζόταν άξαφνα άνοπλος, τέλειος, μέγας! Φαντασθήτε μόνο, — κι' αυτό το λέω για όσους το ξέρουν, — πώς στην πρώτη εκείνη φουρνιά των συνέντων, που μου έστειλε... για το καλάθι ο Γρυπάρης, ήταν κι' η «Σαλώμη», κι' ο «Όρθρος των Ψυχών», κι' η «Ροδόπη» κι' η «Ζουχραέ», από τα ωραιότερα δηλαδή κομμάτια του σημερινού του βιβλίου. Κι' αν κάνουν τόση εντύπωση ακόμα σήμερα, που κι' η ποίηση κι' η γλώσσα έχουν προοδεύσει, — και λίγο άρα γε συντέλεσε 'ς αυτό κι' ο Γρυπάρης; — μπορείτε να καταλάβετε την εντύπωση που έκαναν σε μένα, τότε, πρό είκοσιπέντε χρόνων! Ήταν καθαυτό το νέο, μα τώ-μωρο νέο, εκείνο που άποζητούμε όλοι όσοι πειτεύουμε στην πρόοδο, στην εξέλιξη, στο μέλλον...

Κι' ένθουσιάθηκα. Τόσο πολύ, ώστε γύριζα μ' αυτά τα ποιήματα στην τσέπη και τα διάβαζα 'ς όποιον εύρισκε που μπορούσε να τα καταλάβει (γιατί ήταν δύσκολο, πολύ δύσκολο τότε...) και να τάρσση. Πήγα, θυμούμαι, και τα διάβασα και του Παλαμά. Ένθουσιασθηκε κι' αυτός άλλο τόσο. Και στο πρώτο φύλλο της «Εστίας» δημοσίευσα τέσσερα μαζί, μ' ένα μικρό πρόλογο, που χαρακτήριζε και παρουσίαζε τον καινούργιο ποιητή. Από την ημέρα εκείνη, ο άγνωστος Γρυπάρης μπόρω να πω πως έγινε πασίγνωστος. Όλος ο φιλογοικός κόσμος μιλούσε γι' αυτόν και συζητούσε. Άλλοι τον κατηγορούσαν, φυσικά, μα άλλοι τον αποθέωναν. Κι' εξακολούθησε να μου στέλνει και να του δημοσιεύω στην «Εστία». Κάθε φορά, οι κατήγοροι λιγόστευαν κι' οι θιασώτες επλήθαιναν. Κι' ο Γρυπάρης όλοένα επιβάλλουνταν. Δεν πέ-ρσαν τρία, το πολύ πέντε χρόνια, κι' ήταν πιά αναγνωρισμένος σαν ένας από τους δυο ή τρεις ποιητές που είχαμε τότε.

Μπορω λοιπόν να μην αγαπώ όλωτδίο-λου ξεχωριστά τον ποιητή, που πρώτος έγω τον έγνωρίσα και πρώτος έγω έκανα τους άλλους έδω να τον γνωρίσουν; Που τους τον παρουσίασα, τους τον εξέηγησα, και τον υπερασπίσθηκα όταν τον κυτοπούσαν οι άνίκανοι να τον έννοήσουν; — Μα και τού άξιζε κάθε αγάπη και κάθε εκτίμησι! Για τη ποίησή του, για τη λογοτεχνική του αξία, τη μεγάλη, δεν μπορω βέβαια να σάς μιλήσω έδω. Θα σάς μιλήσω όμως για τη μετριοφροσύνη του. Την είδατε δά! Ο άνθρωπος έγραφε αριστουργήματα και μου τα έστελνε... να τα πετάξω, αν δεν μου άρεσαν, στο καλάθι! "Ω, πόσες άρλούμπες δεν έλαβα στη ζωή μου από φαντασμένους νέους, μ' έξωφρενικά γραμ-ματα, που με προκαλούσαν με φοβέρες νάναγνωρίσω τη μεγαλοφύα τους!.. Αλλά κι' έν' άλλο προτέρημα του Γρυπάρη ήθελα να σάς γνωρίσω: τη φιλοπονία του, την

επιμέλειά του, αυτή που της χρωστώ μα-μάθηση, μια μόρφωση, μια σοφία μεγάλη. Λίγοι, μα πολύ λίγοι ποιητές είναι σοφοί-τεροι απ' αυτόν. Φθάνει να σάς πω πώ, λίγα χρόνια μετά τους «Σκαρβαίους», ήλθε στις Αθήνας και πήρε το δίπλωμα του στη Φιλολογία με άριστα. Έπειτα πέτυχε μια ύποτροφία και πήγε να συμπλη-ρώση τας σπουδάς του στη Γερμανία. Σή-μερα είναι Έπιθεωρητής της Μεσης Έκ-παιδείσεως. Ας τακούσουν κι' ας το ση-μειώσουν καλά μερικοί-μερικοί που έπει-δη έχουν τυχόν ένα μικρό ποιητικό τάλαν-το, νομίζουν πως μπορουν να μείνουν... κι' άγράμματοι.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

(Βραβευμένο από την Γαλλ. Ακαδημία)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Έτσι καθισμένος, κοίταξα ολόγυρα. Μου φάνηκε πως χθες μονάχα είχα φύ-γει από το σπίτι. Τίποτα δεν είχε άλ-λάξει, όλα ήταν στην ίδια θέση και το χαρτί ακόμα που μάλωσε κάποτε ένα τζάμι, σπασμένο από έμέ, δεν είχε αν-τικατασταθί, μόνο που ήταν φοβερά κα-πνισμένο και κίτρινο.

Αν τολμούσα να σηκωθώ, θα πήγαι-να να κοιτάξω από κοντά κάθε πράγμα· μα έπειδή η μάνα-Μπαρμπερίνα μπο-ρούσε να ρθάση από στιγμή σε στιγμή, έπρεπε να καθουμαι και να τη φυλάγω.

Αξαφνα είδα μιάν άσπρη σκούφια κι' άκουσα την ξώπορτα να τρίζη.

— Κρύψου γρήγορα! είπα στο Ματ-τίας.

Κι' εγώ εξάρωσα ότο μπορούσα.

Η πορτα άνοιξε 'ς το κατώρλι πα-ρυσιάστηκε η μάνα-Μπαρμπερίνα.

— Ποιός είναι κε; είπε.

Την κοίταξα χωρίς μιλιά· με κοίταξε και κείνη.

— Αξαφνα τα χέρια της κουνήθηκαν τρεμουλιαστά.

— Θεέ μου, ψιθύρισε, ο Ρεμής είναι ή όνειρεύομαι;

Σηκώθηκα, έτρεξα και την άγκά-λιασα.

— Μάνα!

— Παιδί μου, παιδάκι μου!

Μας χρειάστηκε πολλή ώρα για να συνέλθουμε και για να στεγνώσουν τα μάτια μας.

— Μα βέβαια, μου είπε, που αν δεν σε είχα πάντα στο νού μου, δεν θα σε γνώριζα ποτέ· άλλαξες, ψήλωτες, τρά-νεφες, γίόκα μου!

Ένας πνιγμένος λυγμός μου θύμησε πως ο Ματτίας ήταν κρυμμένος πίσω

από το κρεβάτι. Τον φώναξα και βγήκε.

— Από δώ είναι ο Ματτίας, είπα, ο άδελφός μου.

— Μπᾶ, βρήκες λοιπόν την οικογέ-νεια σου; φώναξε η μάνα-Μπαρμπερίνα.

— Όχι, θέλω να πω πως είναι ο σύντροφός μου, ο φίλος μου. Να κι' ο Κάκης, σύντροφός κι' αυτός και φίλος μου. Χαιρέτησε τη μητέρα του άφεντικού σου, Κάκη!

Ο Κάκης σηκώθηκε 'ς τα πισινά του πόδια, έβαλε το δεξί του μπροστινό 'ς το στήθος του κι' ύποκλήθηκε σοβαρά. Αυτό έκαμε τη μάνα-Μπαρμπερίνα να γελάση πολύ κι' έτσι έπαψε να κλαίη.

Ο Ματτίας, που δεν είχε τους ίδιους λόγους με μένα για να τ' ασπίση μου έγνεψε για να μου θυμίση την έ κ π λ η ξ η.

— Αν θέλεις, είπα τότε 'στη μάνα-Μπαρμπερίνα, πάμε λίγο έξω 'στην αυλή. Θέλω να δείξω του Ματτία την άχλαδιά μας.

— Πάμε, άποκρίθηκε η πα-ραμάννα μου, να ιδής και το περιβόλι σου, γιατί το άφησα έτσι όπως το είχες, να το ξανα-βρής όταν θα γυρίζεις, γιατί πάν-τα μου έλεγα πως θα γυρίσης.

— Κι' οι γλυκοπατάτες που είχα φυτέψει, σου άρεσαν;

— Μπᾶ, μπᾶ! έσύ τις είχεν φυτέψει; δεν τώξερα... Μα πάν-τα σου άρεσε σένα να μου κάνης τέτοια παιγνίδια.

Η στιγμή είχε έλθει, γιατί τί άλλο έννοούσε η μάνα-Μπαρ-μπερίνα λέγοντας παι γ ν ί δ ι α, παρᾶ εκείνο, που μεϊς το λέγα-με έ κ π λ η ξ η;

— Κι' ο σταύλος, της είπα, άλλαξε από τότε που έφυγε η καϊμένη ή Κο κ κ ί ν ω, που σαν κι' έμένα κι' αυτή δεν ήθελε να φύγη;

— Καθόλου. Τώρα βάζω και μέσζ τα ξύλα μου.

Και καθώς ήμαστε ίσια-Ϊσια μπρο-στά στο σταύλο, η μάνα-Μπαρμπερίνα έσπρωξε την πόρτα.

Τότε η άγελάδα μας, που πεινούσε και νόμιζε πως της έφερναν να φάη, άρ-χισε άμέσως να μουγγρίζη.

— Μια άγελάδα! μια άγελάδα στο σταύλο! φώναξε η μάνα-Μπαρμπερίνα.

Δεν μπορέσαμε πιά να κρατηθούμε, ο Ματτίας κι' εγώ βάλαμε τα γέλια.

Η μάνα-Μπαρμπερίνα μᾶς κοίταξε κατάπληκτη. Αλλά της φαινόταν τόσο άπίστευτο πράγμα ή έγκατάσταση μιᾶς άγελάδας στο σταύλο, ώστε μ' όλα μας τα γέλια, δεν μπόρεσε να καταλάβη...

— Είναι μια έ κ π λ η ξ η, της είπα τότε εγώ, μια έκπληξη που σκεφθήκαμε

να σου κάμουμε· κι' αυτή εϊνε καλύτερη από τις γλυκοπατάτες, ψέμματα;

— Έκπληξη! ψιθύρισε ή παραμάν-να μου.

— Ναί. Είπα πως δεν έκανε να γυ-ρίσω με άδεια χέρια στη μάνα-Μπαρ-μπερίνα, που στάθηκε τόσο καλή στο μικρό της Ρεμῆ, το έρνο παιδί, που το βρήκε ο άντρας της στο δρόμο... Και σκέ-φθηκα, πως το καλύτερο θάταν να της πάω μιάν άγελάδα, να μπῆ στη θέση της Κοκκίνως. Στο πανηγύρι λοιπόν του Ούτσελ άγοράσαμε αυτή που βλέπεις,

— Μια άγελάδα στο σταύλο!... (Σελ. 52 στ. α'.)

με τα λεπτά που είχαμε μαζεμένα, ο Ματτίας κι' εγώ.

— "Ω, το καλό μου το παιδί! το ά-γαπημένο μου το παιδάκι! φώναξε ή πα-ραμάννα μου και με φίλησε.

Έπειτα μπήκαμε στο σταύλο, για να ιδή καλά ή μάνα-Μπαρμπερίνα την ά-γελάδα μας, που ήταν πιά δική της. Και σε κάθε ανακάλυψη που έκανε, έδχαζε φωνές από ευχαρίστηση και θαυμασμό.

— Τί όμορφη άγελάδα!...

Αξαφνα με κοίταξε και με ρώτησε: — Έπλούρητες λοιπόν έσύ;

— Πώς όχι; άποκρίθηκε ο Ματτίας, γελώντας. Μᾶς μένουν ακόμα δύομισυ φράγκα!

Αυτή τη φορά, ή μάνα-Μπαρμπε-

ρίνα, με πιό μεγάλη συγκίνηση, είπε: — "Ω, τα καλά μου τα παιδιά!

Κι' έχάρηκα πολύ που έδλεπα ότι λογάριζε και το Ματτία και μᾶς έ-βαζε μαζί στην καρδιά της.

Στο διάστημ' αυτό, ή άγελάδα εξα-κολουθούσε να μουγγρίζη.

— Θέλει να την άρμέξουμε, είπε ο Ματτίας.

Έτρεξα άμέσως στο σπίτι, να φέρω το παλῆό εκείνο τενεκεδένιο δοχείο, δ-που άρμέγαμε άλλη φορά την Κο κ κ ί ν ω και που το είχα ιδῆ κρεμασμένο στη

συνειθισμένη του θέση, αν και δεν υπήρχε πιά άγελάδα στο σταύλο της μάνας-Μπαρμπερίνας. Και το γέμισα νερό, για να πλύνουμε πρῶ-τα τα μαστάρια της άγελάδας μας, που ήταν γεμάτα σκόνη.

Α τί χαρά για τη μάνα-Μπαρ-μπερίνα, όταν είδε σε λίγο το δο-χεϊό εκείνο, γεμάτο κατά τα τρία τέταρτα από ένα ῶραϊο, παχύ γάλα!

— Μου φαίνεται πως θα κάνη περισσότερο γάλα από την Κοκ-κίνω, είπε.

— Και τί γάλα! είπε ο Ματ-τίας. Μυρίζει άνθό πορτοκαλιάς!

— Σαν κι' εκείνο που τούδιναν κι' έπινε όταν ήταν άρρωστος στο Νοσοκομείο, είπα εγώ, για να φωτισθῆ καλύτερα ή μάνα-Μπαρ-μπερίνα.

Αφού άρμέξαμε την άγελάδα μας, την άφίσαμε στην αυλή για να βοσκήση, και μπήκαμε στο σπίτι, όπου, όταν μπῆκα να πάρω τον κουβά, είχα βάλει άπάνω στο τρα-πέζι, κάπως επιδεικτικά, το βού-τυρο και το άλεύρι.

Αμα είδε ή μάνα-Μπαρμπερί-να και την καινούργια αυτή έ κ π λ η ξ η, άρχισε πάλι τις φωνές:

— "Ω, το καλό μου το παιδί! ῶ, τα καλά μου τα παιδιά!...

Ένόμισα όμως, ότι ή εϊλικρί-νεια με ύποχρῶνε να την διακόψω.

— Αυτά, της είπα, είναι για μᾶς, όσο τουλάχιστο και για σένα. Πε-θαίνουμε της πείνας και θέλουμε να φᾶμε οβίγγους και τηγανίτες... Θυ-μᾶσαι την τελευταία Άποκρηᾶ που πέρασα έδῶ-μέσα; Έγώ τη θυμάμαι καλά... Το βούτυρο, που είχες δανεισθῆ για να μου κάμης οβίγγους, μπῆκε στο τσουκάλι με τα χορμυδία. Ναί, μ' αυτή τη φορά δεν θα μᾶς διακόψη κανένας.

— Το ξέρεις λοιπόν πως ο Μπαρ-μπερῆς λείπει στο Παρίσι;

— Ναί.

— Εξέρεις όμως και τί πήγε να κάμη εκεί;

— Όχι.

(Έπεται συνέχεια)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΠΟΨΕ ΠΕΡΑΣΑΝ ΚΑΙ ΔΙΑΒΗΚΑΝ

Απόψε η νύχτα ήταν άσέλγηνη. Κι' ήταν μια νύχτα άταρτασμένη. Και σ' ένα θεοτρελλό ξεφάνισμα 'Ολονυχτίς παραδομένη.

Απόψε τα στοιχειά νυχτόχαρα βγήκαν και στήσανε κραυγές. Και του βορριά τάχυρο τάνασσασμα θέρεινε την άνεμοζάλη.

Απόψε ρυάζεται ο νυχτόκοσμος. Απ' άκρη σ' άκρη κι' έχει στήσει 'Αγριες χαρές, γιορτοπανήγυρα Μαζι' μάλιστα μεθύσι.

Απόψε πέρασαν και διάβηκαν 'Ερχόμενες απ' άλλες χώρες, 'Ενα κοπάδι απ' άγριοπετούμενες Σωθιές γοργές και λευκοφόρες.

Σταθήκανε κι' όλα τα ξύπνησαν, τάνασατ' όσους, γλυντήσαν. Και μέσα στ' άγρια τα μεσάνυχτα Κι' άκόμα πέρο ξεκινήσαν.

Απόψε πέρασαν και διάβηκαν Σωθιές γοργές και λευκοφόρες. Πό' χωρίς μακρινές κούνιες. Και φύγαν πάλι γι' άλλες χώρες. Μεσσηνιακή 'Ακτή

ΠΑΙΔΙΑΤΙΚΗ ΔΥΠΗ

... "Εκλαψε, εκλαψε κι' ε' τριψε τα ματάκια του με τα μικρά βρώμικα χέρια του τόσο πολύ, που για μια στιγμή λερώθηκε ολόκληρος.

Πνιγμένος στα δάκρυα, εξακολουθούσε να κοιτάζει τα πράγματα που τον περιτριγύριζαν κι' αυτό τον διασκέδαζε λιγάκι.

Επαψε μια στιγμή ν' άναστενάζει για να κутάξει την άράχνη που άρχισε να κουνιέται, μα ξανάρχισε πάλι κι' αυτή τη φορά όχι τόσο δυνατά. Σιγόχλαινε κι' εξακολουθούσε το μηχανικό του μουρμούρισμα χωρίς πιά να καλοξέρει γιατί τοκανε...

Σηκώθηκε γρήγορα κι' έτρεξε στο παράθυρο. Καθίσε στο πεζούλι μέσα-μέσα, με προσοχή μ'ήν πέσει, κι' είχε και το γού του στην άράχνη που την κοιτάζε με την άκρη του ματιού του, γιατί τον ενδιέφερε αν και τη συχαινότανε.

Ο Ρήνος περνούσε κει πέρα κάτω από το σπίτι. Σκυβοντας απ' το παράθυρο της σκάλας, μπορούσαν να βλέπουν τον ποταμό, σαν έναν ούρανο που κουνιέται.

Ο Κριστόφ δεν ξεχνούσε ποτέ να τον κοιτάζει πολύ, όταν κατέβαινε τα σκαλάκια χοροπηδώντας, αλλά ποτέ δεν τον είχε δει όπως σήμερα.

Η λύπη όξυνει τις αισθήσεις: φαίνεται πως όλα έντυπώνονται καλύτερα σ' ό μάτια που τάχουν ξεπλύνει δάκρυα.

Ο ποταμός φάνηκε στο παιδί σαν μια ύπαρξη—μια ύπαρξη ανεξήγητη αλλά πολύ πιο έντονη απ' όσες ήξερε ως τώρα!

Ο Κριστόφ έγυρε για να δει

καλύτερα: κόλλησε το στόμα του και στύμωσε τη μύτη του στο τζάμι. Πού πήγαινε ο Ποταμός; Τι ήθελε; Προχωρούσε με βεβαιότητα. Τιποτα δεν μπορούσε να τον σταματήσει. "Ο,τι ώρα κι' αν ήταν, της μέρας ή της νύκτας, βροχή ή ήλιος στον ούρανο, λύπη ή χαρά στο σπίτι, εξακολουθούσε να κυλάει, κι' αίστανότανε κανείς πως όλα του ήταν ίδια, πως ποτέ δε λυπότανε και πως άπολάβαινε τη δύναμή του.

Τι χαρά νάταν σ' αν Αυτόν, να τρέχει άνάμεσ' απ' τις πεδιάδες, απ' τα κλαδιά της ίτις, απ' τα γυαλιστερά βότσαλα, απ' την άμμο, να μη φροντίζει για τίποτα, να μη στεναχωριέται για τίποτα, να είναι ελεύθερος!..

(Romain Rolland)

Ματωμένη 'Ηλιοβασιλέμα

ΕΚ ΔΕΞΙΩΝ.....ΕΞ ΑΠΕΝΑΝΤΙΩΝ

Η κυρία Ρ.....πήγε μια μέρα στον δικηγόρο της και παραπονήθηκε για τον νοιάρη της, ότι της έχει κάνει πολλές βλάβες στο σπίτι της και της καθυστερούσε δυό μηνιάτικα, επέμενε δ' να του κάνει έξοσι.

Αφού σχολίασαν το πράγμα για κάμποση ώρα, ο δικηγόρος την ρωτά:

— Δέ μου λέτε, έχετε τίποτε μάρτυρες, για να στηρίξουμε την άγωγή σε βάσιμους λόγους;

Κι' αυτή του απαντά:

— Πώς!... "Εχω τόσους γειτόνους εκ δεξιών, εξ άριστερών και εξ απεναντιών!...

Ηθελε να πη τους δεξιά του σπιτιού της, τους άριστερά και τους απέναντι!

(Γεγονός) Σβέντζος

ΔΙΧΝΙΣΜΑΤΑ

Τό πρωί εκείνο τα λουλούδια ξυπνήσανε όλο δροσιά και χάρη κι' άρχισαν τη φλυαρία τους και λέγανε τα όνειρα που είδανε τη νύχτα και μιλούσανε για τους παρακατινούς γειτόνους. Κι' έλεγαν ένα λουλούδι που ξεφεύγει μου νόνομα στους συντρόφους του εκεί γύρω. Για κутάτε και το χαμομήλι.Θέλει και του λόγου του να τα βάλλη με τη παπαρούνα και τη τρεντέλινα. "Ακουα προχθές να λέγη και να λέγη ένα σωρό, άπάνω στην κουνίερα ήλθε ένα μελίσι, και κάθησε πάνω στο λουλούδι. Δέ μου λές, καλό μου μελίσι, τουτέ το λουλούδι, σε πόσα άλλα άδόξια μου πηγαίνεις την ημέρα;—Σόσα προφτάσω πιότερα, του άπολογήθηκα.—μ'α τετρακόσια είν' εκείνα που προτιμώ! έμεις τα μελίσινα και σαυτά τα τετρακόσια κάνουμε πάντα το γύρο μας.—Πώ,πώ,έκαμε με θανασμό το λουλούδι.Και δέν μου λές, καλό μου μελίσι, σ' ου κάνεις όλον αυτό το γύρο στον κόσμο των

λουλουδιών,μην άκουσες πουθενά την ιστορία του χαμομηλιού; Θα είναι τσιπινή,θαρωό, σά...το έξωτερικό του.—Τό μελίσι δέν είχε καιρό για φλυαρίες, ως τόσο έπεσαν έφευγε φορτωμένο για την κυψέλη του:Κάθε κόσμος ως κι' ο κόσμος των λουλουδιών άκόμα, έχει καλούς και κακούς παραγόντες. Τό φτωχό χαμομηλάκι δέν είναι απ' τους δεύτερους....

Μαχαράτα

Σημείωσις. Σάειναι γνωστό πού ζήτησ' ένας βασιλιάς κάποτε απ' το μάγαρο του 400 φαγά "λογής λογής. Κι' εκείνος του παρουσίασαν ένα παιό μέλι λέγοντάς του. "Τα μελίσινα πάνε σε 400 λουλούδια και τό μέλι τό κάνουν απ' το χυμό των λουλουδιών α των πού τό θνα είναι διάφορο απ' τ' άλλο. Κι' ο βασιλιάς τον προβίβασε. Μ.

ΤΡΕΙΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ο Μίμης, ο Πίπης κι' ο Τάκης πήγαιναν στο σχολείο' να κι' ο Μανώλης' μα είναι ένα κακό.πολύ κακό παιδί' γι' αυτό έτοιμάζονται να κάνουν πως δέν τον βλέπουν, μα ή εύμενεια τους άναγκάζει να του πούν μια καλημέρα.

Ο κύριος αυτός θεώρησε τον χαιρετισμό των παιδιών για δέιγμα οικειότητος, φαίνεται, και κοινοστάθηκε λέγοντας:

— Για πού τό βάλατε; Τά παιδιά κοιτάχτηκαν' τί δέν ήξερε αυτός πού πάνε; δέν τους βλέπει με τα βιβλία; Κι' άπάντησε ο Τάκης:

— Πού δες να πώμε; στο σχολείο! εσύ δέν π'άς εκεί;

Ο άλλος έμπηξε τα γέλια. —Μά δέν είμαι κουτός' άκούς σχολείο! Δέν έρχόσαστε μαζί μου; έγω θα τό σκάσω σήμερα' κοίτα τι όρρατα λιακάδα!

Σ' όλους ήρθ' ένα αίσθημα ψευτοφιλοτιμίας: τί, μόνο αυτός είν' έξυπνος να τό σκάσει; "Ετσι σκέπτεται ο Τάκης και λέει:

— Ποιός τόπω; έγω κουτός; σ' ακολουθώ.

Ο Πίπης κέφτηκε. Καλά θα ήταν να μην πάω, μα συλλογιέμαι τις φωνές του δασκάλου και τό ξύλο πού θα φάω απ' τον πατέρα.

Και τραβήχτηκε.

Κι' ο Μίμης έλεπε:

— Αν εσύ θεωρής έξυπνάδα να τό σκάσεις, έγω θεωρώ έξυπνάδα να πάω στο σχολείο.

Αυτό ήταν πάθημα του Τάκη, μάθημα του Πίπη κι' ήθικη ικανοποίηση του Μίμη. Ποιός απ' τους τρεις εύχαριστηθήκε;

Φλωρδς Ροδάνης

Ο ΗΡΩΪΣΜΟΣ

Είμαστε στην άνοιξη του 1916, στις μάχες του Βερδέν, μεταξύ Φεβρουαρίου και 'Ιουνίου. "Ηταν δύσκολες μέρες για τους στρατιώτες μας: ή Γερμανική επίθεση, στο τέλος του Φεβρουαρίου,

οι μάχες μέσ' στα χιόνια και λάσπη, κι' ο ακατάπαντος εξαντλισμός των πολεμιστών. Θυμούνται μια επιθεώρηση είχα κάνει για να παρασημορώσω τους στρατιώτες ενός τάγματος πού είχε δοξαστή. κόμουν κάθε λίγο μπροστά σ' γενναίους και τους εξέταζα. Εσ' έναν απ' αυτούς:

— Πές μου τί σου συνέβηκε, περιμέναμε, έγω κι' ο φίλος μου, τη στιγμή της έπσεως. Είμαστε όρθιοι στο χωμα. "Αξαφνα βλέπω τον φίλο μου να πέφτει. Μιά στιγμή τον είχε σκοτώσει.

— Τότε τί έκανες; — Στρατηγέ μου, ήταν ή μή της επιθέσεως. "Εσκυψα, λησα τον άδελφό μου, πήρα φουσγγιά του...και πήγα να εκδικήσω.

Και μου τό διηγούνταν τόσά πλά! "Ηταν πολύ συγκινητικό έδωσα τό πολεμικό μετάλλιο. Πώς όνομάζονταν; Δέν θυμαιο τό όνομά του, αλλά θα το ρωτή.

(Στρατηγός Ζόφφρ)

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Ο Μίμης πήγε μια μέρα στον πατέρα του στο Νεκροταφείο. Εκεί, σ' όλα τα επιτάφια, έπαινετικά λόγια για τους κρούς. Και μια στιγμή, γυρίσας στον πατέρα του, τον ρωτά:

— Μπαμπά, μα τους κακούς τους θάβουν;

"Εστάλη υπό της Τριανταφυλλίνας

Ο μικρός Τάκης, στην Έκπαιση, δείχνει στη μαμά του πολυέλαιο και ρωτά: —Αυτός, μαμά είναι ο Θεός; —Μπα! μή λές άνοησίες, δέ μου...

Μά δέν έλεπε πού όλη παπάς, ότι ο Θεός είναι πολυέλαιος; —Εστάλη υπό τ. Παίγι. τ. "Αδαμίου

Ο Καθ' η γη τής;—Πού κρύβη κυρίως ο Ναπολέων Δ' Δυστυχώς, και τό περιόδικον βιβλίον είναι έξηνηλγμένο' αλλά τό καλύτερον θάνατοπώ ή φέτος.—Διά τό άλλο σου άπίνθησα προχθές.

Είθε λοιπόν να πραγματοποιηθούν όλα όσα μου γράφεις, "Εσπερία Αύριον, εις την ώραίαν σου έπιστολήν και σύλλογος σας "Νέα Γενεά" νάφηση πράγματι. έποχην εις τον Διπλαιομόνον. Σ' εύχαριστώ και πάλιν.

"Ολα έλήφθησαν, Συμμετοχή "Αποστολή, και σου άπίνθησα και στα προηγούμενα γράμματά σου. Δέν ξέρω αν ή "Δευτέρα Πατρίδα" άναφέρει εις κανέν προηγούμενον μυθιστόρημα του Βέρν. Τό γαλλικόν βιβλίον σου λ'άχτισον δέν άναφέρει τίποτε περί αυτού, ούτε εις τό έξώφυλλον,ούτέ εις κανέν σημείωσιν. "Οπωςδήποτε, ή άναγνώστη; πληροφορείται δι' όλα τα παραμένα και παρακείμενα τα παρ'ήντα σ' αν διαβάξη μυθιστόρημα αυτότελες και άνεξάρτητο.

Οι εν Αιγύπτω και Κι... Συνδρομηταί ήμπορούν να λουν τό αντίτιμον μέσον Τ' έξής "Αθηνών ή Τραπεζής τ' ανατολής διά διατακτικής τ' άποκαταστημάτων των.

Η ΔΙΑΠ

Οχι βέβαια, Μεσσηνιακή "Ακτή. απ' αυτά πού μου γράφεις, δέν θα συμπεράνω ότι είσαι κακός μαθητής.

1920

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

55

Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Έκδότης, 38 όδός Ερμού, ΑΘΗΝΑΙ

Τα δύο έφετεινά βιβλία του ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ:

1) «ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ» [Τέσσερα έκτενη, θαυμάσια διηγήματα]

2) «ΦΟΙΤΗΤΑΙ» [Η μεγαλυτέρα θεατρική έπιτυχία του συγγραφέως]

ΕΚΛΣΤΟΝ ΔΡ. ΠΕΝΤΕ [και ταχυδρομικώς δε 5,50]

«Ο κ. Γρ. Ξενοπούλος, άκούρατος συγγραφέυς και μεθοδικώς πάντοτε εργαζόμενος, εξέδωσε τα διηγήματά του Πετρίες στον "Ηλιο. Εις τό διήγημα, ο κ. Ξενοπούλος εινε μαεστρία. Εύχρησται άφηνήσεως, καλή παρατήρησις, γοητευτικόν ύφος, γνώσις του άνθρωπίνου βίου, εύσυνείδητος εργασία, όλα τα γνωρίσματα του άνεξαντλήτου εις παραγωγήν και εις την άκμήν του φιλολογικού του σταδίου ευρισκόμενον συγγραφέως, εινε χαρίσματα και του νέου βιβλίου του. Οι Φοιτηταί, τους όποιους εξέδωσεν έπίσης, εινε εργον φέρων την σφραγίδα του διακεκριμένου συγγραφέως μας, όστις έχει εύρύτατην άπήχησιν εις τό έλληνικόν δημόσιον.»

"Εφημερίς «ΠΟΛΙΤΕΙΑ», Η φιλολογική κίνησις κατά τό 1919.

ΛΗΛΗΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

"Αθήναι, 14 Ιανουαρίου 1920

Κι' έγω έλπίζω, Βερεβένια, ότι ο πούλόν περσινόν. "Αλλως τε αυτό

παιδίωκ πάντα: κάθε τόμος μου να είναι άνωτερος από τον προηγούμενο. Μά, θα περιμένω τη φωτογραφία σου' να είναι άπόλυτος άνάγκη να βγί ή πρώτη κατ'επιστάλ μάτι;

"Αρελής Κορητικοπούλα, σ' εύχαριστώ για τās ώράσις σου εύχας επί είσόδω μου εις τό 42ον έτος. Με άναμει πολύ εκείνο πού γράφεις ότι "διασκεδάσις, την όποιον εύρίσκει κανείς κατά την άναγνώσιν μου, ειναι άνωτέρα πάσης άλλης; και ότι "όχι μόνον εύχαριστούς, ίδίως χειμερινάς, ώρας περι' κανείς μαζί μου, αλλά και συμπληρώνει την μόρφωσιν του. ή όποια πρέπει να είναι ή πρώτη του φροντίς.

Ευχριστώ πολύ, Μακεδονικόν "Ιδεώδες. "Ο "Ερηγόριο, Ξενοπούλος; τού Κ. Παλαμά έδημοσίευθη πού έτ'ών εις τό περιόδικον "Παναθηναία" και άνεδημοσίευθη ως πρόλογος εις τον "ΕΚκρινον Βράχον" του Ξενοπούλου. Δυστυχώς, και τό περιόδικον και τό βιβλίον είναι έξηνηλγμένο' αλλά τό καλύτερον θάνατοπώ ή φέτος.—Διά τό άλλο σου άπίνθησα προχθές.

Είθε λοιπόν να πραγματοποιηθούν όλα όσα μου γράφεις, "Εσπερία Αύριον, εις την ώραίαν σου έπιστολήν και σύλλογος σας "Νέα Γενεά" νάφηση πράγματι. έποχην εις τον Διπλαιομόνον. Σ' εύχαριστώ και πάλιν.

"Ολα έλήφθησαν, Συμμετοχή "Αποστολή, και σου άπίνθησα και στα προηγούμενα γράμματά σου. Δέν ξέρω αν ή "Δευτέρα Πατρίδα" άναφέρει εις κανέν προηγούμενον μυθιστόρημα του Βέρν. Τό γαλλικόν βιβλίον σου λ'άχτισον δέν άναφέρει τίποτε περί αυτού, ούτε εις τό έξώφυλλον,ούτέ εις κανέν σημείωσιν. "Οπωςδήποτε, ή άναγνώστη; πληροφορείται δι' όλα τα παραμένα και παρακείμενα τα παρ'ήντα σ' αν διαβάξη μυθιστόρημα αυτότελες και άνεξάρτητο.

Είθε λοιπόν να πραγματοποιηθούν όλα όσα μου γράφεις, "Εσπερία Αύριον, εις την ώραίαν σου έπιστολήν και σύλλογος σας "Νέα Γενεά" νάφηση πράγματι. έποχην εις τον Διπλαιομόνον. Σ' εύχαριστώ και πάλιν.

"Ολα έλήφθησαν, Συμμετοχή "Αποστολή, και σου άπίνθησα και στα προηγούμενα γράμματά σου. Δέν ξέρω αν ή "Δευτέρα Πατρίδα" άναφέρει εις κανέν προηγούμενον μυθιστόρημα του Βέρν. Τό γαλλικόν βιβλίον σου λ'άχτισον δέν άναφέρει τίποτε περί αυτού, ούτε εις τό έξώφυλλον,ούτέ εις κανέν σημείωσιν. "Οπωςδήποτε, ή άναγνώστη; πληροφορείται δι' όλα τα παραμένα και παρακείμενα τα παρ'ήντα σ' αν διαβάξη μυθιστόρημα αυτότελες και άνεξάρτητο.

Οχι βέβαια, Μεσσηνιακή "Ακτή. απ' αυτά πού μου γράφεις, δέν θα συμπεράνω ότι είσαι κακός μαθητής.

Οχι βέβαια, Μεσσηνιακή "Ακτή. απ' αυτά πού μου γράφεις, δέν θα συμπεράνω ότι είσαι κακός μαθητής.

Νομίζω όμως, ότι άπου σου χρειάζεται ή εύμενεια του Γυμνασιάρχη σας και οι καλοί του βαθμοί, μπορείς να ηγηρήσιν σύμφωνα με τις ιδέες του. "Ο κ. Φαίδων, πού σ' εύχαιστεί για όσα γράφεις, με χαρά του σ' έγνώρισε και με χαρά του θ' σε ξανάδραπέ. "Οσο για τό άλλο, δέν σημαίνει αν οι "Φοιτηταί διαδραματίζονται πρό δεκαπέντε-είκοσι έτών. "Σύγχρονη ζωή" λέγεται κι' αυτή.

Γραμμένο "Ανθοπέταλο, δέν μπορώ να ξέρω τα ιδιαιτέρα των "συμφοριών" ούτε να επιμεινών' ε' αυτά. Χορυστώ όμως να πώ έδω, ότι ή δήλωσις της: Συμφορίας του "Ανθόνα" διά τό Μαρομένο Φίδοι, έσένα σου έπροτένησε κακή έντύπωσι. Τό ζήτημα τάρτα λύστε το μεταξύ σας.

"Εκαμες πολύ καλά, "Αμαρυνί. Πρέπει να μη κανείς στο νερό για να μάθη να κολυμπά. "Αλλοιώςτικα δέν γίνεται! Ούτε πρέπει ναποταρρυνθίς, αν δέν κριθούν άξια δημοσιεύσεως τα πρώτα σου (πού δέν τα έδιάδασα άκόμη), αλλά να προσπαθήσεις να κάμης άλλα καλύτερα.

"Ποτέ δέν ήσουν ώραιότερα,—μου γράφει και τό "Αραπάκι,—παρά φέτος. "Ητο άδύνατον να συμφορηθών και τα πράγματα εύρίσκοντο επί ευρού άκμής" δταν...ως θεός απ' μηχανής παρουσιάζεται ο θεός του Ταπεινού "Ιου, παλαιός μου συνδρομητής, και λυει τό ζήτημα με μίαν λέξιν: "Η Διάπλασις! "Και άπου έπλεξε τό έχώμιο του "εκαλύπτου περιόδικου", άνοίξε και την βιβλιοθήκην του και τους έβωσε να διαδύσων μερικούς μου τόμους, λέγων: "ΕΗν δέ λή, πείραν λάβε! "Τι ώρατα! Εύχαριστώ πολύ και τον θεόν πού τα είπα, και τον άνθρωπον πού μου τα γράφει.

Αιμυλία Χόβ, έγω ύπ' όψει μου ένα γράμμα σου από 21 Δεκεμβρίου. Τίποτε δέν συμβαίνει μεταξύ μας, έννοια σου. Αίτια της βραδύτητος, ή άταξία των ταχυδρομικών. Κι-

ώς; θα έδω; όμως, ή καθώς; θα είδες, εξέτελες όλας σου τās παραγγέλιας και σου άπίνθησα. Μόνο κάποιο κομμάτι πού μου έστειλες για τη Σελίδα, δέν μπορέσα να τό δημοσιεύω, έφ' ε' ναι τόσο ώρατο, γιατί είναι και πάρα πολύ έκτενές. Θ' έδω μήπως μπορώ να βγάλω κανέν' άπόσπασμα.

"Η Σαλαμπό μου γράφει: "...Οταν έλαβα τό προχθέςινό φυλλάδιο κι' ή πρώτη μου δουλειά ή'εν να κοιτάξω τη Σελίδα, μόλις τα μάτια μου έπασαν στον τίτλο του κομματιού μου κι' ύστερα στην υπογραφή μου, έγραφα μια τρελή φωνή κι' άρχισα να γελώ και να πηδω. "Οποιον έδλεπε μπροστά μου, τον φιλούσα απ' την πολλή μου χαρά κι' ύστερα τον άνέκαζε νακούση... Τελοςπάντων έκίνη την ήμερα έννοιας μεγάλη ήδονή. Καί την ήλλη, έγραφα κι' άλλο κομμάτι για τη Σελίδα, τό όποιον σου στέλνω. Φαντάσου όμως να μη δημοσιευθί! "Υστερ' από τόση χαρά, μια τέτοια άπογοήτευση δέν βάταν φοβερόη;—Οχι, άγαπητή μου, όχι! Καί τρίτο, και τέταρτο μπορεί να στείλεις, χωρίς να δημοσιευθί. Καί να δημοσιευθί τό πέμπτο.Ποτέ δέν πρέπει ναπογητευθίς, αν θέλεις κάτι να κάμης.

"Οι βέλσταται μέσα σου μια "επιθύλεια", τό μαρτυρεί, "Αντιποδοστή, και τό εύμορφο γράμμα σου και τό ποιητικόν. "Αλλά πρέπει να την καλύτερησής. "Ενωθ' βέβαια, ότι στο "περιωρισμένο χωριουδάκι" πού ζής, δέν είναι τόσο εύκολο. Δέν έννοω όμως πάλι πώς μπορείς, στην ηλικία σου, να αισθάνεσαι "γοητευτικό μαράζι". Αυτό προπάντων να πολεμήσης. Καταγύρω, διάδοξ' άγία κι' αίσιοδοξα βιβλία και προσπάθει να βλέπης τον κόσμο από την καλή του.

Δέν είναι δυνατό να σου λύσω, Διαβολοκόδοξο, τόσας άπορίες με μια μικρή άπάντησιν έδω. Μάθε όμως, ότι στα Σχολεία εισάγουν την κοινή, την ήλλη Δημοτική, κι' ότι κι' αυτή έχει γραμματική όπως κάθε γλώσσα. "Οσο για τό "άβγό", μου φαίνεται ότι και τα νέα βιβλία του σχολείου, καθώς κι' έγω, τό γράφουν "αυτά", με ύψιλο αυτός,αυτή,αυτί, και όχι άφες, άβή, άφτί, πού τα λές μαλλιάρια.

Μέλλον Συγγραφέυ, δυστυχώς δέν μπορώ. Στη Σελίδα μας πρέπει να

μαπίνουν όσο τό δυνατό περισσότερα κομμάτια, γιατί στέλλουν πολλοί, ενώ ο χώρος είναι όλιγος. Γι' αυτό πρέπει να είναι μικρά. Ζήτημα, πού λές, δέν ώφεται να γίνη. Είμαι βεβαίως, ότι όλοι θα συμφωνούσαν μαζί σου, γιατί καθίνας θα ήθελε να μπορούσε να γράφει μεγάλα κομμάτια, χωρίς να συλλογίζεται: και τους άλλους. "Εγω όμως πρέπει να τους συλλογίζομαι όλους...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ. Αύτην την εβδομάδα έλαβα τα εξής: "Τα παθήματα μαθήματα". —"Ζάππειο", "Τό χωριό" κτλ. —"Ρεμβασμοί". —"Από τα παιδάκια". —"Τό βέλος και τό τραγούδι". —"Η χαμένη μας νύχτη". —"Απ' τό δρόμο της ζωής". —"Αποδοχή". —"Η άκλουτη". —"Ανοίξη". —"Τό άριστέον του δρόμου". —"Ακίνδυνη φοβέρα". —"Αν-Βασίλης". —"Ε-τερο χιλία". —"Συνέφιασμα". —"Τό καταβάσμα της Σημάδας". —"Ο "Αστρολόγος". —"Κλέφτης άναμώρητος". —"Από Λεύκωμα Μ. Μυστικόν". —"Τό καταικνία". —"Οι ποικιλίες". —"Πρωί". —"Ανατολή και Δύση". —"Ωδότης". —"Παιδική "Ανάμνησις". —"Ο σκύλος και τό κουνέλι". —"Παιδικά Πνεύματα". Κριτική της προηγουμένης Σελίδος:—"Ο νευρικός. Πολύ φυσικό, άρεσκά καλά γραμμένο και με σκοπό παιδαγωγικό.—Στον κήπο. "Ενα πεσό ποιήμα, πού μοροφός να είναι και σ' έίχους. "Αλληγορικό δέ. Αύτά τα κεράσια και τα τριαντάφυλλα είναι τα καλά της ζωής, πού μερικώς γέροντες προλήψεις μάς έμποδίζουν κάποτε να τα χαρούμε. "Ως έδω πείσι καλά. "Ο Σβέντζος όμως στο τέλος έγραφε και κάτι άλλα πού τα έκορα. Γιατί μου φάνηκε πως εξωδοσαν στον...μπολοβικισμό. "Ενωθ' δηλαδή, ότι μπορούσαν να πορετηγηθούν, γιατί βέβαια ο Σβέντζος δέν έχει τέτοιες ιδέες.—"Σύνθετο. Πολύ καλή ιδέα. Βλέπει κανείς, αλήθεια, κάτι τέτοια σύνθετα, πού κάνουν έντύπωση τεράτων...φαντασμένων, από λίγος άέρας άρκεί να τα σκορπίση. —"Τα Χριστούγεννα μας. Ναι, δέν ύπόρχει τίποτα καλύτερο απ' τη χαρούνη καρδιά. Και μπορεί κανείς να μακαρίσει όσους την έχουν. Αυτό κάνει κι' ή Τρικυμία, πού από διάφορα περιστατικά της ζωής, έχασε ή καμένη μου τη χαρά της. Τό κομμάτι της δέν είναι φαιδρό, αλλά είναι ελκυστικό. Λίγα μόνο της έκορα στο τέλος, προσωπικά, για να γίνη συντομώτερο και... γενικώτερο. —"Συννεφιά. Ολιβερί βέβαια ή εκίονα, αλλά όχι ή απαισιόδοξη. "Ο Πάλλμος ζωγραφίζει σήμερα μια συννεφιά αύριο θαόρετα μπορεί να ζωγραφίσω μια ήλιοπλημύρδα. Δέν λές, δέν πιστεύει ότι μόνο συννεφιά ύπόρχει στον κόσμο...

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδών ψευδώνυμον άγκνίεται ή άναγνώστη, αν δάν συνοδεύεται από τι ό δικαιώματος, δε. 2. Τα άγκνιόμενα ή άναγνώστηνα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1920. "Οσα συνοδεύονται από Α' άγκνισον εις άγκνισον, και όσα από Κ εις κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα: Ματωμένη Δύση, κ. (ΕΤ). "Αγωνιστής της "Ελευθερίας, α. (ΙΜ). "Ιδεώδες "Ο-

νεῖρον, ἄ. (ΙΑ). Ἀλκαῖος, ἄ. (ΔΤ). Μπερτόπουλος, ἄ. Φαῖακίς, κ. (ΜΚ). Τέκνον Θεσσαλίας, ἄ. (ΔΚ). Μικρός Ἀριστοκράτης, ἄ. Μαγικός Καθρέπτης, ἄ. (ΣΝ). Ρεμβώλης Ἐνδύμιον, κ. (ς). Πάντα Ἰδιος, ἄ. (ΓΑ). Φιλοπαῖων Ζευφύρις, ἄ. (ΕΚ). Κυπαρισσιὰκὴ Ἀκτὴ, ἄ. (ι); Ι). Περούζι, κ. (ΚΠ). Ἀγροῖ γατος, ἄ. (2Χ2). Κοννούπι, κ. Νέστωρ, ἄ. (ΒΚ).

Ἀνανέωσις Ψευδωνύμων: Χλωμό Δειλινό, κ. Ρόδον τῆς Ρόδου, κ. Αὐτολοφώρητη, κ. Αὐτοκράτειρα τῶν Βαλκανίων, κ. Διαβολοκόριτος, κ. Νικήτρια Ἑλλάς, κ. Ἑλληνικός Πόθος, ἄ. Υπερφανὸν Ἐλντοπουλο, ἄ. Ἀπελευθερωθεὶς Μικρασιάτης, ἄ. Πεισματὰρα Κρητικὴ, κ. Μπρυνέτα, κ. Κελαϊδίστερα, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτὰ 50 Διὰ τὰς περιπλεον 10 λεπτὰ ἡ λέξις.

Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν:

—τὸ Ἀραπὰν μὲ Μοῖραν τ. Λουλ., Βιόλαν, Ἀριέλ. —ὁ Μικρός Ἀριστοκράτης μὲ Γλυκὴ Παρελθ., Ἀμαυλ., Φοιδολύ., Σβέντζι, Τονδύθ, Ρεζεντά, Γκρατζιέλ., Φρέντ., Ἐμμαρμ.—ἡ Περούζι, μὲ Κυματ., Κυανόλ., Ἐλμίναν, Ρεζεντά, Μπουμπουλ., Ψεύτ. Ζουκλ., Μεγ. Ἑλλάδα. —ὁ Ἀγροῖ γατος μὲ Θεάν τ. Εἰρ., Νεράϊδα τ. Βοσπ., Μικρ. Ἡσώϊδα. —ὁ Κυανέγιος μὲ Ἀγγέλ. τ. Πόνου, Λάττο. τ. Ὠραῖον, Ὀνειρ. Πατρίδα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της, Σλαφοντοσίλε (ὅλα ἐστάλησαν) Τσελλοκόριτος (δὲν εἶδες τὴν ἐγκρισίαν στὸ δὸν φύλλον;) Τιμημένο Ψαριανόπουλο (χαίρω πὺν ἐγενεῖς καλὰ.) Τεύθραν (ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ πάρα πολὺ) Φιλόποτρον Ἑλληνίδα (καλύτερα νὰ μὴ τἀλλάξῃς) Ἀγγελον Εἰρήνης (ἐλαβα κ' ἐσημείωσα καὶ τοὺς τρεῖς στὸ ξεσπάθωμά σου) Βωμὸν τῆς Ἐλευθερίας (τὰ ψευδ., Ἐλπίδ. καὶ Μοντερχ. τὰ ἔχουν ἄλλου) Μαῖρην Μαρ. (ἐλαβα, εὐχαριστῶ χαίρω πὺν ἐγενεῖς καλὰ) χαίρετιστα στὴν Κλαίρη) Ἀυτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου (εὐχαριστῶ πολὺ γὰρ ὅσα γράφεις) Ἀρχηγὸν τῆς Φυλῆς (ναί, πολὺ καλὰ) Μεγάλην Ἑλλάδα (ἐστεῖλα) φωτογραφία ἐλήφθη) Ζαννυθινὸ Ἀκρογιάλι (ἐλαβα, εὐχαριστῶ. χαίρω γὰρ τὴ γνωριμία τοῦ ἀδελφοῦ σου κ' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράρῃ κ' ὁ ἴδιος) Ἐλπίδα τοῦ Ἔθνους

(αὐτὸ σοῦ ἐξέλεξα ὁ κ. Ξ. σ' εὐχαριστεῖ πολὺ ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς τακτικά) Καλαματιανὸ Λουλούδι (ἐλαβα σ' εὐχαριστῶ πολὺ γὰρ τὰς εὐχάς, καθὼς καὶ ὁ κ. Φ. πὺν ἐλαβε τὴν κάρτα σου) Ἀσημούλαν Β. Παπαγ. (ἐλαβα, εὐχαριστῶ ὅσι φύλλα σοῦ λείπουν, μπορεῖς νὰ τάγοράσῃς ἀπὸ τὸ Γραφεῖο μου 30 λεπτὰ τὸ ἕνα) Ὀγγιστήν (εὐχαριστῶ πάρα πολὺ γὰρ τὸ ποιηματάκι) Μπροουτογαλ. Δευτερίαν (ἐλαβα, εὐχαριστῶ, ἐστεῖλα) Ζιζάνιον Χλωμό Δειλινό, Ρόδον τῆς Ρόδου κτλ. κτλ.

Ἀκανθυλλίδα, Ἀσπρον Γάτον, Ἀσπρὸν (ἐλαβα, εὐχαριστῶ.) Τρελλὸν Παλιότσον, Φαιακίδα (ἐστεῖλα.)

Εἰς δὲς ἐπιστολὴς ἀνοίξα μετὰ τὴν 12ην Ἰανουαρίου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ

[Συνέχεια τοῦ 1860ου Διαγωνισμοῦ Ἀδελφῶν Δεκεμβρ.—Φεβρουαρίου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 18 Μαρτίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐπ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων]

87. Δεξιόγραφος.

Θεόν, πόλιν κλεινὴν Καὶ γράμμα συνεννώνω Κι' ἀρχαίαν ἐορτήν Μεγάλην φανερώνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Ρήγα

88. Δογοπατικὸς Δεξιόγραφος.

Τοῦ αἰνίγματος μου τοῦτου

Ἀρχὴ εἶναι ἡ ἀρχή.

Μέρος τοῦ στρατοῦ ἂν κολλήσῃς, Θὰ ἴδῃς καὶ θάπορῃσῃς

Ἐν' ἀρχαίον ποιητὴ.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ζαννυθινὸ Διαβολάνι

89. Συλλαβόγραφος.

Τὸ πρῶτο διώχει τὸ γατάκι,

Τὸ δευτέρό μου γράμμι' ἀπλό.

Τὸ τρίτο μου γνωστὸ νησάκι,

Τὸ συνολὸ μου ἕνα πουλί

Ποῦ ξεφωνίζει καὶ λαλεῖ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φαληγικῆς Ἀύρας

90. Τονόγραφος.

Μία μεγάλῃ ὁροσειρὰ

Παροξυτονίζει,

Καὶ τὴ Μούσα μὴ χαρὰ

Ἐστὶ σχηματίζει.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Διαβολόπαϊδο

91. Τριώνων

Κ 2 3 4 5

2 3 4 5 Ὅπουμονός, ὦ λυτά μου,

3 4 5 Σύμφανον θεὰ βάνης

4 5 Φωνῆν δὲ ὅπου ζυγός,

5 Τὸ τρίγωνο νὰ κάνῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πάτερ Ἡσυχίου

92. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Ἀκρωτήριον—Θεὰ = ἄνθος+

(Φωτιστικὸν—ἀρχαία λέξις σημαίνουσα τὴν καρδίαν=) ἄνθος.

Ἀθροίσμα ὑπολοίπων: Πέλαγος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ

93—97. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀντάλλαγῇ ἐνὸς γράμματος

ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι'

ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ,

νὰ σχηματισθοῦν, μετ' ἀναγραμ-

ματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

καλός, οἷός, ἄλλος, δέρος, λίπος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κορυφατοπούλας

98. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης

τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ

δευτέρον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον

τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέτης, ἀπο-

τελοῦν ἀρχαίαν τραγικὴν ἠρωίδα:

1. Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος

2. Στωϊκὸς φιλόσοφος

3. Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα

4. Ἀρχαῖος θεός

5. Ἀργοναυτὴς

6. Βασιλισσα τῆς Περσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φωνῆς τῆς Ἡπειρου

99—102. Φωνηεντόλιπα Παραγέματα.

1.—Πρην-τμ.

2.—φμς-σθ,

3.—γν-χθς,

4.—Δλν-φβ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σανδοῦ Ἰππότου

103. Φωνηεντόλιπον.

δς-τν-στρπ-πρμν-κ-τ-βοντ

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀντισμένο Κλαράκι

104. Γρίφος.

Εἶπα, εἶπα, εἶπα / παντός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σμυρναϊκοῦ Ἀστέρος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 46

629. Κάθισμα (καθεῖς, μά.) — 630.

Ἰέρων-Ἰέρων.

631. Σ Η Ο Σ Ν

Ε Μ Μ Ι Η Α Σ Ο

Θ Ρ Δ Ι Ο Λ Ω

Ν Α Σ Σ Ν

632. Ρ Α Π Τ Ω 633. ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ

Μ Η Λ Ο Σ (Πλὺν, Ἰάσον, Σέρο-

ρα, τρεῖς, Ὅσις, μύ-

νος. Ἐστία, ναός, Ἡ-

ραῖον.) 634—638. Διὰ

τοῦ ΩΜ: Σ ω μ α, ὦ-

μ ός, κ ω μ η, τ ω μ ός, β ω μ ός.—639.

44: ΠΧ5+5—25—0.—640. Ὁ ἀντίθετον

τοῦ 2 (ἄσος) εἶναι: ν α τ ἄ λ λ ος.—641.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ (Μυθόνος, Ἰλίων, ῥόλον,

Κοῖτος, Ἰάσος, Κρόλος, κ.Υς, ἔξω.)

642. ΕΡΑΤΩ (Κλέα, πρὸ, Δελφία,

Τάττα, Λάμψων.)—643. Χαῖρε, νεκρο-

τομένη Μαρία, ὁ Κρότος μετὰ Σού-

644. Ὁ ν ο ῖ φ ε ο ῖ φ ι λ ο ῦ σ ι, θ ν ῆ σ κ α ι ν ε ο ς (ο ῖ ν ε ο ῖ φ ι λ ο ῦ σ ι ν ῆ σ κ α ι ν ε ο ς)

ΝΕΟΣ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1880)

ἀπὸ τοῦ ἐκδοθέντος 24 τόμου

ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ

δέκα: 1ος, 5ος, 7ος, 12ος, 14ος,

18ος, 19ος, 20ός, 21ος, 24ος.

Ἐκαστος τόμος δραχ.

ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος

δραχ. 4,30 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν

καὶ δρ. 4,60 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1901)

ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι

26 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος ἀρ-

πτος δρ. 12 καὶ ραμμένος δρ. 1

Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου

προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς:

τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτὰ 50 ὁ ἁρ-

απτος καὶ δρ. 1,50 ὁ ραμμένος

διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 1,50

ἁρραπτος εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀ-

στοχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος δρος.) Πρὸς

τῶν 10 λέξ. 20 λεπτ. λέξις, μετὰ

στοιχεῖα λεπτ. 30 καὶ μετὰ λέξις, μετὰ

ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

[Κ'—81]

Η ΕΝΔΟΣΟΣ ΤΡΑΠΕΖΟΥΣ

Ἡμερὰ εὐχαριστεῖ τὸ ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ

γὰρ τὴν ὑπόσχεσιν ὑποστηρίξει

τῆς ἑδῶσε.

(Κ'—82)

Στὸ ἀγαπημένον μου

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΙΑ

Γιὰ τὴν γιορτὴν τοῦ

Ὀλόχαρτα μαδάω τὰ τριαντάφυλλα

πῶς μου ἀνθίσαι στὴν αὐλήν μου

Κι' ἐλεύθερο ἀφῆναι τὰν δρόμον μου

νὰ εἶδῃς σὲ σὺν τὴν ψυχῇ μου

(Καθυστέρησάντα)

ΗΛΙΟΠΕΡΙΧΥΤΗ

Μελαχροινὸ Διαβολάνι,

Εὐχαρίστη δέχομαι. Φεάνει μοῦ

χὲ νὰ μὴ μοῦ πατάτῃ τοὺς κάλους.

Μοῖρα τῶν Δουλουδίων

(Κ'—84)

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

[Κ'—85]

ΝΙΚΗΤΗΣ ΤΟΥ ΑΥΣΤΕΡΑΙΤΣ

Υποψήφιος Δημοψηφίτης. 1901

(Κ'—86)

Τρελλή Ἀστυγάννα, τί νὰ

Ταῖς τ' ἄσος, εἶνε καλὰ; Ἀραπὶ

(Κ'—87)

Ἀναλλασσὼ κατ' ἐστὶν καὶ Μ.

με δλους τοῦ: ψευδωνυμοῦ.

Ὁξυδερκὴς Κυνηγός, Κοζάνη

(Κ'—88)

παντῶ εἰς δὲ μοῦ στείλετε.

Σταυρίκος Καρτελλόπουλος

ρ. γ. Κοζάνη

(Κ'—89)

Διαπλάσσομεθα! Ρίξτε μὴ ψῆ-

καὶ ἀπὸ φτωχὸν μου ψευδώνυμο

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΛΠΙΣ

(Κ'—90)

Κόρη τῆς Ἀσπίδος, Ἀνακτινίδης

Δευτερίαν, μὲτα εὐχαριστῶ.

Πανελληνίος Ἑλπίς

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑ

Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται

δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των

ἐσθύνειν εἰς τὸ Γραφεῖον μας,

ἀπὸ στέλλοντας καὶ λεπτὰ 50 διὰ τὴν

ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλοι

δὲν εὐθυνομέθα διὰ τὴν ἀπόλην

τῶν φυλλαδίων των.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΕΙΣ ΚΑΘΕ ΠΕΡΙΣΤΑΣΙΝ

Εἶναι ὁ τελευταῖος ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΤΟΜΟΣ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, τοῦ 1919

Μὲ τὰς 420 Σελίδας του.—Μὲ τὰς 180 εἰκόνας του.—Μὲ τὸ «Χωρὶς Οἰκογένεια».—Μὲ τὴν «Συμμορίαν τοῦ Ἀρλεκίνου».—Καὶ μὲ ἀμέτρητα ἄλλα διηγήματα, παραμῦθια, κωμωδίας, δραματὰ, ποιήματα. κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ Ἀρραπτος, δρ. 12.—(καὶ ταχυδρ. δρ. 12,50 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 13,50 διὰ τὸ Ἐξωτ.)

Ραμμένος, δρ. 14.—(καὶ ταχυδρ. δρ. 15,50 καὶ διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ διὰ τὸ Ἐξωτ.)